

CHƯƠNG IV

Xa thành phố đã lâu, hôm nay Thái Điền trở về. Anh tìm thăm Công Khanh được nghe bạn kể hết sự tình từ ngày Điền bỏ đi Ban Mê Thuật.

Điền đã có những phút im lặng suy nghĩ về mình, anh thấy có gì đó hối tiếc. Nhưng rồi anh cảm thấy chán ngán, anh không muốn ràng buộc, anh chỉ thích phiêu lưu, thích rong chơi.

Điền chưa muốn dừng chân phiêu lãng!

Anh chỉ muốn thụ hưởng những gì khác lạ...

Điền gặp Khanh, biết được cuộc sống của Hân như thế, anh nhẹ hẫng người. Anh biết mình có lỗi với Hân, đã hại đời Hân trong khi Hân đã thành thật yêu anh. Nhưng có như thế anh mới trút bỏ được tất cả những gì anh không muốn vướng bận.

Điền nhìn Khanh nói:

- Khanh à! Tao cũng mừng cho cô ấy Khanh ạ!

Khanh hỏi Điền:

- Mà có nhớ Hân không? Mà đi rồi lại biệt tích vậy?

Điền vội cười:

- Nghe mà nói nãy giờ, tao hiểu rõ Ngọc Hân không yêu tao thật tình, nên cô ta mới lấy chồng!...

Khanh cười có vẻ bất mãn thẳng bạn thân:

- Mà trách Hân, mà không nghĩ lại chính bản thân mà xem sao?

Điền vẫn ngồi phì phà điếu thuốc:

Khanh tiếp lời gắt:

- Mà tự ý bỏ Hân ra đi, cô ấy tìm đến mà biết bao nhiêu lần, có gặp được mà đâu? Hân đau khổ khóc hết cả nước mắt, Phà khói thuốc Điền trở ra hỏi:

- Gia đình ép gả cô ấy à?

Khanh cười có vẻ bất mãn:

- Mà ý hời kì quá! Hân không bao giờ chịu sự ép buộc đâu? Tự ý cô ta, và lại chồng của Hân là người không chịu lấy người vợ mà anh ta không yêu bao giờ.

Điền cười nhếch môi:

- Thì ra họ yêu nhau nên mới lấy nhau...

Khanh cười vỗ vai Điền:

- Dĩ nhiên! Mà thấy hời tiếc à?

Điền cười mai mỉa:

- Không bao giờ đâu mà! Nhưng tao tin chắc rằng họ sống không hạnh phúc được bao lâu đâu.

Khanh trở mắt nhìn Điền:

- Mà nói gì lạ vậy? Đến giờ này hạnh phúc gia đình của người ta mà định phá vỡ hay sao?

Vút điều thuốc, mặt Điền khinh khỉnh:

- Rồi mà sẽ thấy... chỉ sau đêm đầu chung sống, tất cả rồi sẽ như lời tao nói!

Khanh chợt tái mặt, run giọng nguyên rủa bạn:

- Thái Điền! Tao không ngờ mà là một thằng tồi vạ đều cắng.

Điền cười giọng ngạo nghễ:

- Tao là thế, tao thù ghét tất cả những cô gái dễ dãi đối với tao...

Dứt lời Điền đứng lên bước ra khỏi quán. Khanh đưa mắt nhìn theo, ánh mắt đầy giận dữ, chiếu vào bước chân xa dần của Điền.

Thế là lễ đính ước giữa Minh Tâm và Ngọc Hân được tổ chức: Lễ hỏi vẫn đầy đủ nghi thức, nhưng không tế chức lớn.

Sau ngày lễ ấy họ vẫn sống gần nhau, vẫn sung sướng hạnh phúc. Đối với Tâm đây là mối tình đầu mà anh hằng mong muốn sớm thành tựu.

Còn với Ngọc Hân, bây giờ mới thật sự bước vào yêu và biết yêu đúng nghĩa!

Hân thả hồn trong vòng tay của Tâm, vòng tay êm ái dịu dàng. Hân áp má vào ngực anh để nghe nhịp tim anh đang đập. Những lời nựng nịu yêu chiều anh đem đến cho Hân. Tâm trạng Hân hiện giờ luôn luôn lo sợ mình đang có lỗi với Tâm!

Từ ngày vấp ngã trên đường tình yêu, từ đó Hân đã hiểu rõ chân giá trị của tình yêu. Cô trở thành một cô gái trầm tĩnh dịu dàng chỉ thích im lặng.

Thình thoảng Hân mới thốt lên một vài lời đùa cợt vui vẻ khi vòng tay ôm ngang lưng Tâm hoặc níu vai anh trêu mếu:

- Tâm ơi! Em yêu anh, anh yêu của em...

Tâm cảm nhận luôn luôn anh là người chủ động trước khi gần gũi với Hân. Anh thầm nhủ:

- Tội nghiệp! Hân là cô gái mới lớn nên còn nhút nhát. Trong vòng tay anh, vòng tay người chồng đã đính hôn, Hân không có ngôn ngữ nào tỏ được tình yêu nồng nàn đối với anh. Những lúc nghĩ như thế Tâm thường hôn vào đôi mắt đẹp của Hân thật tha thiết nồng nàn.

- Em yêu của anh! Em là dòng sông tươi mát của anh Hân ạ!

Siết chặt Hân hơn trong vòng tay Minh Tâm cảm nhận được, sự thật anh là người hạnh phúc nhất trên đời...

Chỉ còn nửa tháng là đến ngày cưới của Ngọc Hân. Minh Tâm sung sướng đi may đo và mua sắm những món cần dùng trong ngày cưới.

Anh vui mừng vì được yêu, được làm chồng của Ngọc Hân, một người con gái anh hết lòng thương yêu.

Trái lại Ngọc Hân bắt đầu lo sợ. Cô gầy đi thấy rõ, Hân thường mất ngủ. Gia đình hai bên hết sức vui mừng, lo lắng mọi thứ cho lễ cưới được trọng đại, đối với các con của họ.

Tiếng xe của Minh Tâm dừng lại. Ngọc Hân ngồi dậy liếc mắt nhìn vào khuôn kiếng Hân nhận thấy mình thay đổi không ngờ, xanh xao sa sút hẳn đi.

Hân thoa lên lớp phấn, tô thêm nét son hồng lên bờ môi xanh tái thật vội vã lấy lại vẻ mặt tươi vui, Hân chạy ra cửa đón Minh Tâm. Anh dựng xe xong bước đến bên Hân ôm vai cô rồi ghé môi hôn phớt lên má cô, anh vui vẻ:

- Bộ veston của anh may xong rồi, mặc xem đẹp lắm em ạ!

Chớp nhẹ hàng mi Hân vui cười:

- Thế hả? Anh mặc thử em ngắm xem có đẹp không?

Ngắt chót mũi cô anh trêu:

- Anh sẽ đẹp vô cùng, e rằng cô vợ của anh nhận không ra đấy!

Hân mỉm cười liếc nhẹ anh, cô vuốt lại nếp áo cài những chiếc khuy nút cho anh khẽ nói:

- Đẹp thật! Chồng của em đẹp thật! Lịch sự ghê chưa?

Rồi Hân nói tiếp:

- Anh nè! Nhân tiện may thêm vài chiếc áo, mai mét khỏi mất thời gian đi may nữa.

Cụng đầu vào đầu Hân, cười:

- Chứ chẳng phải sửa soạn xong đám cưới đi hưởng tuần trăng mật luôn sao em?

Hân ửng hồng đôi má:

- Anh này, kì cục quá...

Hôn lên trán Hân, anh nói nhỏ:

Đủ rồi em. Giận anh sao? Còn em chiều nay anh sẽ chờ đến Thanh Hằng thử áo cưới đó nhé! Trễ giờ anh đợi là đánh đòn...

Hân liếc nhìn Tâm nói:

- Còn lâu! Anh đánh đòn em sẽ khóc, anh biết chưa?

Siết Hân thật chặt, anh hôn vào bờ môi Hân:

- Đừng nhõng nhẽo với anh như thế, mẹ cười em đó nha!

Hân cười khúc khích nói với anh:

- Anh nè! Tối nay anh đưa em đi xem phim nhé! Lâu lắm rồi em không có đi!

Em muốn giải trí.

Tâm nâng mặt Hân lên, anh âu yếm:

- Được rồi anh sẽ chiều em, mấy ngày nay anh thấy em có vẻ sa sút lắm đó.

Anh nghĩ sao lạ vậy em nhỉ? Anh để ý thấy cô dâu, chú rể nào cũng vậy, lúc gần đến ngày cưới ai cũng hóc hác xanh xao, đến khi đám cưới mệt nhoài, lo quá làm chi vậy không biết hả em?

Hân cười nói:

Thì anh hỏi anh xem? Ngày vui trọng đại phải lo chứ bộ!

Hân biết Tâm là người chồng tốt, biết sắp xếp bày trí mọi việc nên Hân đỡ phần lo Hân chỉ việc trang trí trong phòng khách, cắm hoa và những việc vặt. Bấy nhiêu việc khác đều có Tâm lo cho gia đình cô trước rồi, Ngọc Hân lo lắng rồi cả ruột về chuyện riêng tư của cô là nhiều hơn hết...

Nhiều khi Hân ngồi một mình, cô đổ mồ hôi, tay chân lạnh buốt, nổi lo sợ tràn đến, cô nhắm mắt lại, nhưng sao lệ cứ tràn mi.

Trời ơi! Sao tôi không hề lo sợ hậu quả ngày hôm nay? Để bây giờ âm thầm khóc sợ lo âu... Cũng tại vì ngày ấy mình quá nông nổi, cạn suy nghĩ, cứ ngỡ rằng mình là vợ của Thái Điền.

Tâm ơi! Em không hề có ý lừa gạt anh...

Ngọc Hân dần vất chuyện đã qua nên tâm hồn cứ đắm chìm vào nỗi lo sợ suy tư Hân chỉ lo không biết trả lời sao, nếu Tâm để ý đến sự thất sắc của Hân.

Hân nghe anh nói như hiểu biết những cặp tân hôn, ai cũng lo lắng quá sức nên gầy đi trước khi cưới. Hân lại thấy yên tâm hơn phần nào.

Tâm cũng cười vui nói:

- Nói vậy chứ, em biết không, chính anh đây, mấy hôm nay cũng đánh lô tô trong bụng, cứ nghĩ thế này hồi thế khác... Thật mệt quá em yêu ơi!

Rồi anh bảo Hân:

- Sửa soạn đi em, anh chở em sang nhà anh, mẹ nhắn em đấy!

Hân lại lo lắng, chẳng biết chuyện gì hỏi Tâm:

- Có chuyện gì vậy anh?

Tâm cười hôn trán Hân:

- Chẳng có gì đâu. Nghe đâu mẹ thấy em gầy quá nên làm bánh cho em ăn thì phải.

Hân lại chột dạ, gượng cười:

- Em có sao đâu, mẹ lo cho em quá, chỉ sau đám cưới là em lại sức ngay thôi mà. Anh chờ em nha.

Minh Tâm chải lại mái tóc cho Hân, khi nàng vừa thay đồ xong rồi cùng nhau ra xe.

Chiếc xe TOYOTA chuyển bánh thật êm ái trên đường...

Ngọc Hân bước vào nhà Tâm, thấy sự niềm nở của mẹ chồng mà lòng Hân càng thêm nặng trĩu.

Từ hôm nay Hân phải có trách nhiệm với ba mẹ nàng. Hân biết ba mẹ, đang sung sướng, vì sắp đem lại hạnh phúc cho Hân.

Nhưng nếu sau này cái hạnh phúc đó Ngọc Hân không đem lại cho Tâm thì bà có buồn Hân không?

Hân đến bên bà, ôm vai bà:

- Mẹ nghỉ tay đi, mẹ làm gì chỉ con làm cho, thưa mẹ.

Bà Minh Trí cười:

- Mẹ nấu món Lagu xong rồi, con dọn ra cho anh Tâm con ăn đi Hân. Cả nhà ăn rồi chỉ còn hai đứa con.

Ngọc Hân dạ rồi bước xuống nhà bếp dọn đồ ăn lên bàn. Hân có đến nhà Tâm vài lần, nên cũng biết sơ qua sinh hoạt hằng ngày trong gia đình.

Bà Trí luôn nhìn Tâm và Hân nở nụ cười sung sướng, mãn nguyện. Bà đang chờ đợi nửa tháng nữa là hai con đã thành vợ chồng, nhà bà càng vui hơn:..

Minh Tâm nhìn Hân đăm đúi. Cô im lặng cúi đầu, cô luôn sợ những hành động của mình, sẽ bị mẹ chồng phê phán đánh giá. Tâm biết từng ý nghĩ của Hân, nên tình yêu nồng đậm anh dành cho Hân càng cao hơn.

Những cử chỉ ấy đáng được cho anh yêu thương che chở. Tâm cũng tự cho mình có diễm phúc, sau này sống chung sẽ có hạnh phúc hợp nhau cùng nhìn về một hướng.

Tâm mỉm cười thật mãn nguyện. Hân nhìn thấy gương mặt hơn hờ của anh, cô lại thấy mình là người có lỗi:

Nhưng thật đúng là tình yêu có phép nhiệm mầu, tình yêu là hít cả, tình yêu đem đến sự sống và cái chết, hạnh phúc và tuyệt vọng vì những lí lẽ muôn đời đó.

Sau những lần lo âu thì Ngọc Hân lại tự tìm lấy một niềm hi vọng. Càng yêu anh tha thiết, càng thấy anh cao thượng, Hân càng muốn sống gần bên anh để được anh tha thứ.

Tâm vừa tắm xong, anh bước ra nhìn bàn ăn đầy ắp thức ăn, rồi ngẩng nhìn Hân mỉm cười! Ngọc Hân ngượng ngập xoay đi sau cái nhìn say đắm của anh.

- Làm gì nhìn em dữ vậy?

Kề miệng sát tai Hân anh hỏi:

- Em không biết sao?

- Em có biết gì đâu?

Anh nheo mắt trêu ghẹo:

- Biết rằng... em đẹp và có duyên vô cùng. Càng nhìn em, anh càng say mê đắm đuối. Không cần ăn uống cũng no luôn.

Bà Trí nhìn con cười:

- Quá lắm! Con tán tỉnh vợ con nghe cũng được lắm đấy. Vậy mà bấy lâu mẹ cứ tưởng con của mẹ hiền lắm chứ?

Ngọc Hân then đỏ mặt:

- Anh không hiền đâu mẹ.

Tâm cười nhìn mẹ:

- Anh nghe lời khuyên dạy của mẹ đó, nên sống nghiêm chỉnh xứng đáng cho mẹ vui, vì thế mẹ cứ tưởng anh còn nhỏ, mẹ phải dìu dắt nên không biết gì hết. Em nghĩ thời đại này con trai như anh không hiểu biết gì cuộc sống của con người ra sao thì chết cho rồi.

Hân ngược mắt nhìn anh hỏi:

- Anh nói cuộc sống con người ở khía cạnh nào?

Anh cười nói:

- Em ạ! Khía cạnh nào anh cũng biết tất cả. Có điều biết để mà biết, chứ thực hành thì anh chưa bao giờ, kể cả việc bước vào đời sớm, đến việc gia đình, làm chồng... làm cha đó là đủ cả những khía cạnh mà em.

Hân nghe như chóng mặt:

- Vậy mà... em cứ tưởng... anh chỉ là một sinh viên đi tu nghiệp mới ra trường ấy...

Minh Tâm cười lớn:

- Nói anh là sinh viên ắt phải biết hết rồi, nếu không học để làm gì hả em? Cái nào mình thích thì chú ý nhiều, cũng như nghề nghiệp cần phải có nghề chánh nghề phụ. Làm sao bảo là không biết được. Và cũng không thể nào mình giỏi tất cả. Tùy hoàn cảnh ứng xử tùy xã hội quanh mình để thích nghi thôi em ạ!

Rồi Tâm nghiêm giọng tiếp:

- Em nghe anh nói tiếp nhé! Điều chính anh cần là ba điều: "Chân, Thiện, Mĩ" đó là hành trang tiến đến mục đích cao cả tốt đẹp. Làm điều gì, việc gì cũng cứ nhắm vào ba mục tiêu đó biến thân là toàn vẹn nhất.

Hân thắc mắc hỏi dò:

- Anh à! Tiến đến mục đích toàn vẹn... có khó lắm không?

- Khó đấy cô bé! Ai dám cho mình là hoàn toàn tốt, bởi vậy cần có sự tương đối, sống mà đòi hỏi tuyệt đối là không bao giờ có, con người thường muốn tất cả nơi mình có đều tuyệt đối thì ắt hẳn sẽ đau khổ dài dài em ơi!

Ngọc Hân ngơ ngác:

- Thế thì đau khổ. Đúng rồi, sẽ đau khổ dài dài! Hân gằn như sững sờ, lo âu hoảng hốt sợ sệt...

Tâm chựng lại nhìn người yêu:

- Em sao vậy Hân?

Rồi Tâm vỗ trán , thở dài:

- Anh cũng vô lí thật! Tự nhiên nói em những lời ấy làm chi để em phải suy nghĩ lo âu bận lòng thêm...

Anh choàng vai Hân, dìu cô đến bàn ăn:

- Thôi em yêu! Chúng mình dẹp hết tất cả những gì anh vừa nói. Ăn cơm em nhé, chúng mình còn đi xem phim nữa chứ bộ.

Hân nhìn vào mắt anh:

- Em hối hận vì đã không lo học, ham vui chơi để bây giờ chỉ là một nhân viên làm việc suốt ngày, nhưng cũng không được gì...

Tâm cười vui nói với Hân:

- Em đừng buồn, làm vợ anh rồi, thì sau ngày cưới, anh sẽ không cho em đi làm nữa, ở nhà anh sẽ dạy em thêm, mà em học bao nhiêu cũng được rồi, nếu em học cao quá chưa hẳn em chịu làm vợ anh đâu!

Hân tròn mắt hỏi:

- Sao anh biết vậy mà nói?

Anh cười khi:

- Anh nghiên cứu biết được thôi.

Tâm cười nói tiếp:

- Em có thấy người ta đá bóng chưa?

Anh kể cho em nghe hai người bạn thân của anh, cùng một trái bóng đá với nhau, vậy mà lần đó họ cũng choáng nhau chơi xấu nhau tại sân cỏ đấy thôi!

Hân chột tươi cười:

- Nếu vậy thì em là người rất hạnh phúc, bởi vì em tình nguyện chấp nhận làm vợ anh, cần có anh bên cạnh dìu dắt dạy bảo em suốt đời. Thật ra em còn non dại thua kém anh nhiều lắm.

Tâm vô cùng sung sướng về sự phục tùng này của Hân. Anh âu yếm ôm Hân vào lòng...

Hân ơi! Anh sung sướng vô cùng về lời nói của em đối với anh, em biết nhận định hạnh phúc của chúng mình sau này.

Hân em là người vợ hiền, anh yêu mãi.

Hân sung sướng và cảm động vì những lời nói của Tâm. Hân mơ hồ cảm nhận hạnh phúc và tương lai của Hân chắc chắn không đến nỗi nào đau khổ, vì lòng cao thượng của Minh Tâm đối với Hân.

Cả ngày hôm nay bận lo đãi khách cùng bạn bè mà Hân mệt nhoài cả người, nhưng cô không sao ngủ được vì quá mệt mỏi...

Bà Hiền nhìn thấy đèn trong phòng còn sáng, đã đến hai giờ đêm còn gì. Lo lắng trong lòng bèn qua gõ cửa phòng Hân:

Ngọc Hân! Mở cửa cho mẹ.

Nghe tiếng gọi của mẹ, Hân vội ra mở cửa. Nước mắt đầm đìa ướt cả gương mặt xanh xao tái nhợt của Hân, cô ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở Bà Hiền hoảng hết hồn con đến giường bà nhìn tận mặt con. Vẻ mặt Hân hốc hác thể hiện tâm trạng Hân bị giày vò đau khổ lo nghĩ quá nhiều.

Bà Hiền cuống quýt hỏi:

- Con làm sao vậy Hân? Sao con không nói cho mẹ nghe.
- Mẹ ơi! Con... con lo sợ lắm!

Bà Hiền nhìn con hỏi:

- Con sợ cái gì chứ Hân?

Hân nói tiếp:

- Mẹ ơi! Con sợ hạnh phúc của con và anh Tâm không được trọn vẹn.

Bà Hiền lau mồ hôi để giọt:

- Ngọc Hân! Mẹ biết con lo sợ là đúng. Nhưng với mẹ bây giờ cũng không biết tính sao? Mẹ không muốn đổi gặt Tâm, nhưng cũng vì danh giá gia đình ta, vì danh dự của con mà mẹ mới có ý gả con cho Tâm bằng được. Mẹ cũng khổ tâm không ít đâu con.

Hân úp mặt trung hai bàn tay:

- Bây giờ con mới biết là con thiếu suy nghĩ quá. Theo lẽ con không nên nhận lời làm vợ anh Tâm, con chỉ nên làm bạn hay một đứa em...

Bà Hiền lắc đầu:

- Làm sao cá được, làm bạn hay là em gái được hả Hân? Nó còn phải có vợ có con chứ!

Nước mắt chảy dài trên má Hân:

- Chẳng thà anh Tâm lấy vợ, lúc ấy dù cô cách xa anh vẫn quý con hơn...
Còn ở hoàn cảnh này con khổ lắm mẹ ơi!

Hân lại ghen ngào khóc âm ức từng lời nói, từng tiếng khóc của con bà Hiền khổ vô cùng.

Bà cũng rơi lệ mọi dự tính của bà đến giờ chót lại hỏng cả sao? Bà cũng không biết làm sao đây trong lúc cận kề đối với bà và Hân:

Bà Hiền lắc đầu khóc:

- Đòi con thế là hết rồi Hân ạ! Phải chi đừng có nỗi khổ này xảy ra thì con hạnh phúc biết dường nào.

Ngừng một lúc, bà Hiền nói tiếp:

- Hay là mẹ tính cách, nói với Tâm, mong nó tha thứ cho con:

Hân hoảng hốt ngồi dậy nắm tay mẹ:

- Đừng mẹ? Không được... Vì gia đình anh ấy chưa ai biết, mà tự mình làm rõ ra thì chết cả mẹ ơi! Hông tất cả, không được, không được...

Bà Hiền ngần ngừ lau nước mắt lắc đầu.

- Ba con mà biết, mẹ con mình không yên thân đâu. Mẹ mới là người chết đáng đây này, chẳng lẽ tự nhiên vạch áo cho người ta xem lưng. Khốn khổ quá chưa con. Hân cúi lạy mẹ, nước mắt nhạt nhòa hai bên má:

- Mẹ ơi! Con xin mẹ, mẹ đừng khóc, ba hay được hỏi ra thì chết mẹ ơi. Tội con làm con chịu, mẹ xem như không biết chuyện hư hỏng của con, một mình con gánh chịu, con nghĩ anh Tâm là người độ lượng. Con có thể năn nỉ anh ấy, xin anh đừng bao giờ làm ba mẹ buồn...

Bà Hiền nhìn con nói:

- Con nói nghe dễ quá! Họ có tin sự thật như thế không. Hay sẽ đổ trút lên đầu ba mẹ là không biết dạy con mà còn lừa gạt họ.

Hân khóc nức lên:

- Con lạy mẹ, mẹ đừng trách mắng con nữa, con khổ lắm mẹ ơi!

Bà Hiền buồn bã:

- Bây giờ, không phải là lúc trách mắng con, có nói gì thì việc cũng đã rồi, cần phải giải quyết hiện tại trước mắt đây, mẹ đang rối cả ruột gan, con liệu sao cho khéo, cho kín đáo, đừng đợt khóc lóc nữa, đám cưới không vui vẻ họ hàng sẽ chú ý.

Việc của con thì ráng tính với chồng con, đừng để ba mẹ bị nhục, lúc ấy chắc mẹ tự vận mà chết... còn ba con ông ấy sẽ giết con chết mất thôi... Chỉ còn cách giải quyết sau cùng là cách cư xử nơi con Hân ơi! Con phải giữ danh tiếng gia đình mình.

Nói dứt lời bà Hiền nhẹ đứng lên và bước chậm đi ra khỏi phòng, Chỉ còn lại mình Hân với bao suy tính. Những lời nói của mẹ làm cho Hân có phần tỉnh trí hơn.

Sau đêm tân hôn Minh Tâm mới biết rõ. Lúc ấy thì lễ cưới đã xong! Chỉ một mình Tâm biết. Hôn thú đã lập cùng nhau được hợp thức hóa. Mong sao Tâm cao thượng tha thứ tất cả mọi lỗi lầm, bằng ngược lại đành chấp nhận những gì anh đưa đến cho Hân.

Hân đã buông xuôi số phận, sợ phiền lụy đến ba mẹ nên đâm liều năn nỉ van xin anh Tâm lòng thương hại.

Nghĩ thế nhưng trong lòng Hân luôn cầu mong cho anh Tâm không hề hay biết gì!

Hân thở dài buồn giọng:

- Đành chịu! Việc gì đến sẽ đến...

Tiếng đồng hồ treo tường trong phòng khách vang lên năm tiếng. Hân bước khỏi phòng và toilette làm vệ sinh. Bước về phòng ăn, uống một ly sữa cho tỉnh táo.

Hân đi đến thẩm mỹ viện chải tóc trang điểm, mang cho về bơ phờ mệt mỏi vì mất ngủ lo âu không còn hiện rõ trên gương mặt mình...

Thế rồi giờ đón dâu đã đến. Tâm trong bộ veston choàng tay qua vai Hân đi từng bàn chào họ hàng bạn bè.

Mọi người đều đi dự lễ cưới của Minh Tâm đầy đủ tại nhà hàng Lệ Uyển.

Ngọc Hân cố gắng tươi vui trước mặt bạn bè họ hàng. Nàng lo lắng không biết rồi đây sẽ ra sao?

- Có lẽ phải nói thật cùng Tâm. Mà không! Nói thật sẽ phiền lụy nhiều hơn và Tâm sẽ đối xử với Hân ra sao về sự thật bất ngờ đó? Anh sẽ chửi mắng đánh đập Hân không?

Nghĩ đến đó Hân lạnh toát cả người, mồ hôi lại đổ hột. Bao nhiêu ý nghĩ vẫn ngổn ngang trong đầu.

- Hân chờ dẫn mong sao những ý nghĩ đó không phải là sự thật?

Cuối cùng rồi tiệc cũng tàn, mọi người từ giã ra về. Tâm đưa Hân về nhà.

Họ bước vào căn phòng đêm tân hôn. Tâm vòng tay qua eo, tựa cằm vào vai Hân chăm sóc:

- Em mệt lắm phải không Hân?

Hân cúi mặt đáp:

- Vâng, em mệt lắm anh ạ!

Anh âu yếm hôn vào trán Hân:

- Anh là con trai mà còn mệt đừ ra, xưa nay anh ghét tiếp khách đông lắm.

Đây là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng. Rồi anh lại hôn khắp gương mặt của Hân tiếp sau đó.

Minh Tâm ôm Hân mon trớn nhẹ trên bờ vai nhỏ. Hân nghe như ghệt thờ tái mặt, tim đập rộn lên vì hơi thở của Tâm phả vào mặt. Tâm thấy đôi môi Hân tím ngắt, đôi má thì xanh, chỉ có đôi mắt to trong suốt nhìn anh như có vẻ hoảng hốt.

Anh tưởng Hân bị lạnh hay tại hành động quá sỗ sàng của anh làm Hân phát sợ.

Tâm mỉm cười nheo mắt anh âu yếm bồng Hân trên đôi tay thủ thỉ:

Đến giường anh đắp mền ủ ấm cho chú mèo con của anh. Em lạnh lắm hả cưng? Trời lập đông đúng là mùa cưới của chúng mình...

Giờ này đêm nay là giờ quyết định của một ngày đầy thử thách. Hân không còn con đường nào tháo lui hay cãi chối sự thật:

Minh Tâm tỏ ra là người chồng lịch sự chu đáo, âu yếm chịu chuộng nhất, nồng nàn nhất trong tình yêu đôi với vợ. Lòng Hân càng quặn thắt, tim nặng nề như trĩu, trí não Hân như lú lẫn trong cơn mê loạn này.

Tâm là thanh niên tột trí thức, tràn đầy sức sống, hạnh phúc tràn trề anh đang tự cho mình là người diễm phúc nhất đời được cưới Ngọc Hân. Người con gái anh cho là toàn vẹn.

Giây phút này đây, vào đêm nay Tâm như Lưu Nguyễn nhập thiên thai. Vòng tay anh ôm người vợ yêu quý, người yêu của tình đầu đời.

Tim anh đang mở rộng một niềm sung sướng vô biên. Tâm hôn như mưa lên gương mặt tựa thiên nga, đặt lên môi Hân nụ hôn nồng nàn, thật đậm đà đam mê của đêm tân hôn.

- Anh diễm phúc quá Hân ơi!

Tâm lại vuốt ve nhẹ nhàng lên đôi vai vợ:

- Em yêu quý! Vợ tuyệt vời của anh, anh yêu em biết đường nào. Hân ơi! Sao em không nhìn anh, sao em không nói với anh, em có yêu anh nhiều như anh yêu em không Hân?

Ngọc Hân tràn lệ hoen mắt:

- Em yêu anh nhiều lắm! Nhiều đến nỗi cái lo sợ nơi lòng em không tương xứng với tình anh yêu em!

Tâm lại hôn lên bờ môi Hân:

- Đừng nói nữa em yêu! Anh sẽ là của em mãi mãi, em bé cưng của anh, hãy tin tình yêu nơi anh.

Minh Tâm tắt đi chiếc đèn dài, bật sáng lên chiếc đèn ngủ màu hồng nơi đầu giường.

Trong không gian vắng lặng, nơi một căn phòng trên lầu hai của ngôi biệt thự tên Minh Trí. Hạnh phúc đang chừa đắm giữa hai người trong đêm tân hôn.